

Un manuscris pierdut și unul "pierdut"

22 mai 2005

Gili Cârstea

24 octombrie 1888. Ultima zi a pre-sesiunii, o întâlnire doar pentru pastorii și conducătorii bisericii. La amvon, Ellen White își începea predica de dimineață așa: “Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nici o singură mărturisire; nu a fost nici o singură deschidere, ca Duhul lui Dumnezeu să poată interveni. Eu mă întreb, ce rost a avut întâlnirea noastră aici și de ce au trebuit să vină frații noștri, dacă prezența lor aici nu face decât să îndepărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?” (EGW 1888 Materials, vol. 1, p. 151).

O asemenea introducere spune multe despre gravitatea situației care domnea la începutul sesiunii de la Minneapolis. Faptele și vorbele “în ascultare de prințul întunericului,” care urmau să aibă loc în sesiune, erau multe și tulburătoare. Niciodată nu se mai încercase repudierea subiectului neprihănirii lui Hristos prin vot. Niciodată nu fusese criticată cu asemenea violență serva Domnului. “Spiritul de gloată” nu fusese niciodată atât de extins. Niciodată nu intervenise un înger spre a o convinge pe Ellen White să nu părăsească sesiunea, sau spre a-i arăta batjocura cu care delegații tratau solia trimisă din cer în locurile unde erau cazați. Avea loc acolo o nouă răstignire a lui Hristos în persoana solilor Săi, iar delegații nici nu bănuiau în ce sunt implicați.

Unul dintre punctele majore ale opoziției oficiale, și care fusese agitat în lunile premergătoare sesiunii din 1888, era susținerea că sora White combătuse, cu câțiva ani mai înainte, poziția despre legea din Galateni pe care o susținea acum Ellet J. Waggoner. Tatăl lui Ellet, Joseph H. Waggoner, publicase în trecut o broșură despre legea din Galateni, care nu fusese apreciată de sora White, iar fratele James White o retrăsese din circulație. Uriah Smith și liderii de la Conferința Generală știau bine acest lucru, și nu puteau înțelege schimbarea de macaz în atitudinea sorei White, care vedea acum “mare lumină” în prezentările celor doi soli, Jones și Waggoner.

Iată care era poziția lui Uriah Smith, agitată la Minneapolis, și prezentată sorei White într-o scrisoare ulterioară:

“După părerea mea, calamitatea cea mai mare care a căzut peste cauza noastră, afară de moartea fratelui White, a fost când dr.Waggoner a început să-și publice în Signs articolele despre legea din Galateni...

Dacă m-aș afla în fața tribunalului sub prestare de jurământ, aș fi obligat să mărturisesc cu toată sinceritatea... că dumneavoastră ați spus că fr. J.H.Waggoner este eronat (despre legea din Galateni). Și mi se pare că acest lucru este conform cu Scriptura. Fratele White a fost și el de acord cu noi la acest subiect încât, vă aduceți aminte, a retras cartea fratelui Waggoner din circulație... Poziția pe care o ia acum fr. E.J. Waggoner este supusă exact acelorași obiecțiuni... Mi se pare contrară Scripturii, și apoi, contrară cu ce ați spus dvs. mai înainte...

Frații din California (Jones și Waggoner) aproape au ruinat Conferința (1888) așa cum mă așteptam. Dacă nu ar fi fost prezentate aceste chestiuni supărătoare, nu văd de ce nu am fi putut avea o sesiune plăcută și binecuvântată, așa cum am avut mereu...

(E.J.Waggoner) a luat aceeași poziție despre legea din Galateni pe care dvs. ați condamnat-o la tatăl lui. Iar acum, când ați aprobat poziția lui... a fost o mare surpriză pentru mulți. Și când au venit să mă întrebe ce înseamnă acest lucru și cum se poate explica așa ceva, serios, sora White, n-am știut ce să le spun, și nici acum nu știu.

...Când ies la iveală opinii și mișcări care... subminează fatal lucrarea dumneavoastră și zguduie credința în solie, mi se pare normal să fiu îngrijorat; și vă imaginați în ce situație ciudată mă aflu când, deoarece îmi permit un cuvânt de avertizare asupra unor puncte, sunt prezentat în public ca unul care lovește în vânt, neștiind cu ce se luptă. Eu cred că știu, într-o oarecare măsură, cu ce mă lupt. Poate că nu înțeleg adevărata amploare a acestei lucrări de inovație și dezintegrare care se desfășoară; dar înțeleg destul ca să-mi provoace chin. Eu cred că sunt dispus să primesc lumină oricând și de la oricine. Dar ceea ce se pretinde a fi lumină trebuie, pentru mine, să fie în de acord cu Scriptura și bazată pe raționament solid, care să convingă judecata, înainte ca să mi se pară și mie lumină. Iar când vine cineva și prezintă lucruri pe care eu le știu și le cred de mult timp, îmi este imposibil să numesc așa ceva lumină nouă” (Uriah Smith către Ellen White, 17 februarie 1890).

Era adevărat că Ellen White nu fusese favorabilă broșurii lui Waggoner tatăl, dar insista că nu își aduce aminte dacă se opusese subiectului cărții sau doar spusese că publicarea ei nu este oportună. Căutase manuscrisul despre acest subiect, dar el era de negăsit. În acea dimineață de sabat, ea spunea conducătorilor bisericii:

“Cum se explică faptul că am pierdut manuscrisul și nu reușesc să-l găesc de doi ani? Dumnezeu avea un scop în acest incident. El dorește să mergem la Biblie și să obținem de acolo dovezile. Dar voi găsi acel manuscris și vi-l voi prezenta” (EGW 1888 Materials, vol. 1, p. 153).

Acel manuscris nu a fost găsit. Dar Dumnezeu a oferit bisericii Sale un alt manuscris în care prezenta cazul legii din Galateni. Manuscrisul a fost scris și trimis la redactorul de la Review spre publicare. Numai că redactorul, nimeni altul decât Uriah Smith, l-a încuiat în sertarul biroului, unde a stat ascuns de ochii bisericii timp de 56 de ani.

Manuscrisul spunea că, în Galateni, Duhul Sfânt vorbea în special despre legea morală, poziție susținută de Jones și Waggoner. Și mai spunea un lucru interesant, care nu părea să aibă legătură cu solia 1888. Era pentru prima oară când bisericii i se oferea o explicație despre dinamica nimicirii în care nu era implicat Dumnezeu:

“Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (EGW 1888 Materials, vol. 4, p. 1574).

Această concepție revoluționară despre natura păcatului este o parte vitală a soliei despre neprihănirea lui Hristos. Ruina și moartea nu sunt produse de mânia lui Dumnezeu, așa cum crede încă biserica. “Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui” alegând drumul nelegiurii. Fiecare călcare a legii produce distorsiuni majore în caracter, ridică „un zid de despărțire” între noi și Dumnezeu, zid care Îl împiedică să Se amestece în deciziile noastre. Fără harul protector al lui Dumnezeu, drumul nelegiurii duce la auto-distrugere.

Idea că păcătosul se pedepsește singur este privită cu suspiciune în biserica rămășiței. Este îmbrățișată ideea că Dumnezeu îl pedepsește pe păcătos, iar aceasta decurge dintr-o altă idee greșită, aceea că păcatul este o ofensă morală adusă autorității.

O concepție corectă despre legea din Galateni, care este „un îndrumător spre Hristos,” duce la înțelegerea faptului că scrierea ei în templul inimii, ca și în cazul lui Hristos, este singura cale de a avea caracterul lui Dumnezeu „desăvârșit reprodus” în poporul Său. Numai că o concepție corectă despre legea din Galateni nu se poate obține atâta timp cât sfidăm solia neprihănirii lui Hristos descoperită în 1888, în favoarea doctrinei evanghelice neputincioase care bântuie astăzi în creștinism.